

ULKOASIAINMINISTERIÖ.

Poliittisten asiain osaston

tiedoituksia

N:o 9 / 1931.

Helsingissä, 20. 2. 1931.

Venäläinen dumping.

Osasto tiedoittaa seuraavassa ministeri HOLS-
TIn t. k. 9 päivän raportin no. 5 otsakeasias-
sa.

"Viime marraskuun 23 p. päivätty Ulkoasiainministeriön salainen tiedonanto No. 13001 lähetystöille ja konsulinvirastoille oli erinomaisen mielenkiintoinen asiakirja samoinkuin myös ministeri A. Hackzellin Suomen Liikemies-Yhdistyksessä viime marraskuun 24 päivänä pitämä esitelmä, jonka Ministeriö lähetti joulukuun 15 päivänä N:olla 13741 lähetystöille ja lähetetyille konsuleille. Edellisen asiakirjan lopussa pyydetään lähetystöjä ja konsulinvirastoja tarkasti seuraamaan ja Ministeriölle ilmoittamaan havainnoistaan puheenalaisen kysymyksen suhteen. Sveitsi kuten tietty ei ole tunnustanut nykyistä neuvostojärjestelmää Venäjällä ja siitä aiheutuen on Suomen kannalta jokseenkin toisarvoista tietää mitä tämä maa on tehnyt tai tulee tekemään venäläisen dumpingin estämiseksi. Sveitsin ja Venäjän välinen kauppa ei tapahdu välittömästi, vaan eräiden toisten maiden välityksellä ja siten ei Sveitsi voi välittömästi turvautua venäläisten tuotteiden tunkeutumisesta suhteellisen halpoihin hintoihin sveitsiläisille markkinoille.

Mutta Kansainliiton kannalta on sitä tärkeämpää pitää silmällä mitä Liiton jäsenet yleensä tekevät neuvostojärjestelmän taloudelliseksi tukemiseksi ja tässä suhteessa on epäilemättä juuri Genève edullisin suomalainen tarkastelupaikka. Jätän sen vuoksi tässä raportissa tarkempaa huomiota vaille mihin toimenpiteisiin erinäiset maat ovat ryhtyneet venäläisen dumpingin torjumiseksi, koska siitä puolesta kukin lähetystömme tietysti antaa selostuksen oman asemansa politiikasta kiinnittääkseni sitä enemmän huomiota koko kysymyksen puhtaasti psykologiseen taustaan. Sen ymmärtäessämme tajuaamme myös mihin ensinnäkin Venäjä pyrkii tällä politiikallaan ja mistä motiiveista vuorostaan johtuu dumpingista kärsivien maiden vastatoimenpiteiden yksityiskohtainen politiikka.

Lähtiessämme näin tarkastamaan venäläisen dumpingin syvällisimpiä syitä on meidän kiistämättä otettava lähtökohdaksi itse marxilaisuuden ydinajatus nykyisen taloudellisen kehityksen syistä ja seurauksista.

Kun Lenin ja hänen hengenheimolaisensa pääsivät valtaan mar-

raskuulla 1917, avautui heidän eteensä aivan ainutlaatuinen tilaisuus koettaa toteuttaa Marxin teoria kapitaalisen keskityksestä toisaalla ja kurjaliston lopullisesta järjestäytymisestä toisaalla. Maailmansota oli syössyt Venäjän sekä poliittiseen että taloudelliseen kaaokseen; pian sen jälkeen oli Saksan ja Itävalta-Unkarin monarkiaihin vuoro joutua miltei samanlaisen kohtalon uhriksi. Mutta europalaiset voittajavallatkaan eivät voineet kerskua taloudellisen asemansa edullisuudella. Englanti, Ranska ja Italia olivat äärimmilleen velkautuneet ja niiden oli lisäksi laskettava miljoonia sotilaita takaisin siviilielämään. Nämä sotilaat olivat tottuneet elämään suhteellisen suuressa hyvinvoinnissa ja sama valtiovalta oli pitänyt verrattain hyvää huolta myös heidän perheistään. Ellei nyt rauhan palattua hallitukset löytäisi nopeasti edullisia työmahdollisuuksia sotapalveluksesta päässeille sotilaille, mikä olisi luonnollisempaa kuin, että hallitukset edelleen elättäisivät näitä miehiä perheineen, kunnes ansiomahdollisuudet paraneisivat.

Aivan oikein Lenin ja hänen lähimmät työtoverinsa arvioivat tätä tilannetta 1919. Kun sotamarsalkka Foch helmikuulla sinä vuonna jätti Pariisin rauhankonferenssin johtavimmille jäsenille ehdotuksensa yhteistoiminnaksi neuvostovallan kukistamiseksi, sai hän epäväen vastauksen Wilsonilta, Lloyd Georgelta, Orlandolta ja todennäköisesti myöskin Japanin vastaus oli sangen häilyvä, niinkuin myöskin Clémenceaun käsitys tilanteesta. Ententen johtavia valtiomiehiä ei suinkaan pelottanut ensi sijassa niin paljon ehdotuksen ulkopolitiittis-sotilaallinen puoli kuin kunkin entente-vallan oma sisäpolitiittinen tilanne. Näin 12 vuotta myöhemmin voidaan kylää valaa kaikenlaisia kannuja suuntaan ja toiseen tämän probleemin suhteen, mutta on ennenkaikkea muistettava miten noina rauhankonferenssin kiihkeinä kuukausina todella oli Pariisissa mitä peloittavimpana probleemina kysymys demobilisoitujen sotilaiden tyydyttämisestä, etteivät nämä palattuaan siviilielämään omaksuisi venäläistä bolshevismia ja yleistä keskusvaltain vallankumouksellista epätoivoa. Lenin ja hänen lähimmät työtoverinsa odottivat mitä suurimmalla jännityksellä juuri samoina kuukausina Pariisin konferenssin päätöstä ja laskivat aivan oikein: entente ei yksinkertaisesti uskalla enää alottaa uutta sota, vaan tyytyy tekemään rauhan entisten vihollistensa kanssa ja sen jälkeen jättää Venäjän oman onnensa nojaan. Kuinka Moskovassa näihin aikoihin sittekin toimittiin kahdella linjalla osoittaa toisaalta Leninin kiire tehdä Venäjälle verrattain epäedullisilla ehtoilla rauha Viron kanssa v. 1919 ja toisaalta muutama kuukausi myöhemmin uhkamielinen hyökkäys aivan Varsovan portaille saakka toivossa, että Puolan kukistuttua Venäjä voisi toteuttaa Saksassakin neuvostojärjestelmän. Puolan voitto teki tyhjäksi nämä suurisuuntaiset laskelmat ja Venäjän oli laadittava uusi ohjelma maailmanvallankumouksen lähimmäksi toteuttamiseksi.

Jätän tässä syrjään N.E.P.-politiikan Venäjän sisäisenä probleemina keskittyäkseni sitä enemmän Moskovan kansainvälisiin pyrkimyksiin v. 1921 jälkeen.

Tallinnasta lähetin Ministeriölle useita salaisiin moskovalaisiin asiakirjoihin perustuvia raportteja. Siitä miten v. 1917 alkanut Berlinin ja Moskovan yhteinen ulkopolitiikka suunnitteli lähinnä Englannin ja Ranskan maailmanvallan kukistamista. Saksan suurlähetystö Moskovassa oli tässä suhteessa neuvojana ja Venäjän hallitus tottelevaisena toimeenpanijana. Englannin kauppa Kiinassa oli tuhoottava, kumouksen henkeä Intiassa, Egyptissä, Palestiinassa ja kaikissa osissa Arabiaa oli kiihoitettava äärimmilleen ja sama oli tehtävä versinkin Ranskan Indokiinassa. Samaan aikaan oli koetettava liittää Afganistan, Persia ja Turkki mitä läheisimpään yhteistoimin-

taan Moskovan kanssa, Kaikkiällä muuallakin, missä suinkin Englannin ja Ranskan liput liehuivat Europan ulkopuolella olevissa maissa, oli kiihkeästi kylvettävä tyvymättömyyttä valtias-kansoja kohtaan.

Saksan suurlähetystössä Moskovassa oli poikkeuksellisen suuri henkilökunta, pääosan muodostivat kymmenet entiset yleisesikuntaupseerit. Nämä olivat osittain Reichswehrin nimenomaisina valtuutettuina Venäjän sotaministeriön ja yleisesikunnan salaisissa komiteoissa, osittain niiden teknillisinä neuvonantajina. Kaikkein ylimmäisimpänä johtajana oli suurlähettiläs, kreivi Brockdorff-Rantzau itse. Kun kerran kirjoitetaan neuvostojärjestelmän puolueeton historia, tulee hän epäilemättä saamaan Leninin ja Trotskyn rinnalla ensiluokkaisen aseman niiden vuosien bolshevismin pelastajain joukossa. Ei edes Stresemann kyennyt tekemään tyhjäksi tämän suurlähettilään vehkeilyjä, eikä edes estämään, että kreivin seuraajaksi tuli saman suunnan edustaja.

Jääkööt tässä edes lyhyttä mainintaansa vaille paljonko on asetettava selkkauksista Kiinassa, Indokiinassa, Indiassa, Afganistanissa, Arabiassa ja Egyptissä viimeisten kymmenen vuoden aikana tämän kreivi Brockdorff-Rantzau alullepaneman venäläis-saksalaisen ulkopoliittisen yhteistoiminnan tilille. Riittänee kun mainitsen, että kreivi itse memoareissaan on harvinaisella suorudella kuvaillut pyrkimyksiänsä; on huvittavaa lisätä, että Fredrik Böök Hufvudstadsbladetissa on aikoinaan antanut jotakuinkin selvän siunauksensa kreivin pyrkimyksille.

Samaan aikaan kuin Moskova suuntasi hyvinkin huomattavan osan ulkopoliittisesta toiminnastaan yllämainitulle taholle, se yhtä avoimesti tarkkasi puhtaasti marxilaisessa hengessä maailman taloudellisen elämän asteettaista kehittymistä sodan jälkeisinä vuosina. Kaikki Marxin ennustukset näyttivät toteutuvan aivan odottamattoman lyhyessä ajassa. Maailman suurimmasta teollisuusmaasta, oli sodan kautta tullut samalla maailman kapitalistisin maa: Yhdysvallat olivat imemässä Europan kapitalistiset maat miltei kuiviin. Europan suurimpia teollisuusmaita, Englantia ja Saksaa rasitti suunnaton työttömyys ja eräseen aikaan Ranskan taloudellisen aseman vanhastaan vahvat perusteet tuntuivat epäilyttävästi horjuvan. Ellei fascismi olisi ottanut ohjat käsiinsä Italiassa, ken tietää miten sen maan taloudellisten ja yhteiskunnallisten perusteiden olisikaan käynyt, ja jos ne olisivat murtuneet, olisi tämän suurvallan poliittinenkin rakenne voinut luhistua.

Sanalla sanoen Marxin teoriain mukaisesti kapitalismi oli asteettaisesti tuhoamassa itsensä: pääomat akumuloiduivat yhä harvempiin käsiin ja työttömäin laumat kasvoivat. Tuntui siltä kuin jo verrattain läheisessä tulevaisuudessa voitaisiin odottaa tuon Marxin ennustaman katastrofin puhkeamista, jolloin "riistäjät vuorostaan tulisivat riistetyiksi".

Jo pelkästään tämän kehityksen tarkkaaminen bolshevistisen optimismin kannalta tuotti Moskovalle suurta tyydytystä. Mutta marxilaisen teorian mukaan piti kapitalismin ahneudessaan kiirehtiä omaa häviötänsä vielä sen prosessin kautta, jota me nykypäivinä kutsumme rationalisoinniksi. Kapitalistien piti yhtä mittaa kehittää teollisuutta koneiden parantamisen kautta, jolloin yhä täydellisemmät koneet kykenisivät tulemaan toimeen yhä vähemmällä työläismäärällä. Ja totisesti on viimeksi näinä viikkoina koolla ollut Kansainvälisen Työtoimiston konselji käsitellyt vakavia raportteja siitä miten pitkälle kehitetty rationalisointi on yhtenä suurena syynä nyky-

seen tyytymättömyyteen etenkin suurissa teollisuusmaissa.

Katsottaessa tätä taustaa vastaan moskovalaista mentaliteettia täytyy meidän ymmärtää neuvostoherrain koko ulkopolitiikka. Hävittämällä suurilta vientimailta niiden parhaat markkinat Aasiassa v. m., nostattamalla siirtomaat itsenäisyyspyrkimykseen on Moskova tahtunut jouduttaa suurten europalaisten kapitalististen maiden poliittista ja taloudellista häviötä. Sen jälkeen putoisivat Euroopan pienet maat verrattain helposti neuvostojärjestelmän syliin. Mutta Venäjälle on avautunut vielä uusi mahdollisuus jouduttaa tätä maailmanvallankumouksen tuloa. Kaikista taloudellisista vaikeuksistaan huolimatta Englanti ja Ranska ovat näyttäneet selviytyvän vuosi vuodelta. Englannin työväki ei edes ole työttömiensä osalta omaksunut kommunismia ja Ranskassakin kommunismi on ollut paremminkin pysähdyksissä kuin jatkuvassa nousussa. Italiassa taas fascismi ei toletoi kommunismia missään muodossa. Vihdoin Saksassa on sosialidemokratia erinomaisten johtajiensa avulla kyennyt pitämään parhaimman ja suurimman osan työväestöä puolellaan. On näinollen ollut itsestään selvää, että Moskovan on täytynyt löytää uusi puhtaasti taloudellinen menettely Euroopan suurten kapitalististen maiden järkyttämiseksi. Siksi menettelyksi on tullut määrätietoinen pyrkimys päästä Euroopan markkinoille niin halvoilla teollisuus- ja maataloustuotteilla, että mitkään muut maat eivät kykene menestyksellä kilpailemaan. Jos Venäjä olisi viime aikoina pitänyt päämääränään pelkästään ulkomaisten pääomien saantia, olisi se tietysti määrännyt hintansa vain hieman alapuolelle europalaisten markkinahintain. Mutta polkemalla hinnat suhteettomasti europalaisten markkinahintain alapuolelle, se on luullut pääsevänsä välittömästi kiinni kaiken kapitalistisen tuotantojärjestelmän päähermoihin.

Kapitalististen maiden olisi jo aikoja sitten tullut ymmärtää, että niiden suhteet Venäjän kanssa edellyttävät koko bolshevistisen maailmankatsomuksen perusteellista käsittämistä. Mutta mitään sellaista syvällisen psykologista asiantuntemusta niillä ei näytä olleen. Vasta nyt, kun ekonoominen kriisi Euroopassa alkaa saada niin huolestuttavan luonteen, että vaaditaan Kansainliiton väliintuloa, ja vasta kun Venäjä dumpingillaan on mitä räikeimmällä tavalla osoittanut miten järkähtämättömästi se tekee kaikilla aloilla työtä maailmanvallankumouksen toteuttamiseksi, herätää vähitellen Euroopassa ja Yhdysvalloissa sekä Kanadassa käsittämään mistä kaikesta lopultakin on kysymys.

Tällä kapitalististen maiden peräti vaillinaisella käsittämislä Venäjän politiikan todellisista tarkoitusperistä on kieltämättä ollut eräitä yhteisiä syitä, mutta on ollut myöskin erillisiä syitä.

Yhteisenä syynä on kieltämättä ollut kaikkien maiden tuottajapiirien ilmeinen kyvyttömyys käsittää täyteen mittaansa oman tuotantojärjestelmänsä luonnollisia varjopuolia. Ennen maailmansotaa elettiin suhteellisen suuressa hyvinvoinnissa ja maailmankauppa jaksoi niellä suuremmitta häiriöittä niin hyvin teollisuuden kuin maataloudenkin viennin. Heti kun maailmansodasta oli päästy, luultiin, että verrattain lyhyessä ajassa päästäisiin entisiin hyviin ulkomaisiin kauppasuhteisiin. Vielä niinkin myöhään kuin 1927 elettiin suuren ekonomisen konferenssin aikoina Genèveissä näissä hurskaissa odotuksiin. Mutta nyt vain muutama vuosi myöhemmin aletaan jo hähdä mihin ollaan joutumassa. Toisin sanoen, Pariisin rauhankonferenssista on tarvittu vähintäänkin 10 vuotta ennenkuin suuret kapitalistiset maat saavat silmänsä auki tässä suhteessa.

Mitä eri maiden yksityisiin laskuvirheisiin tulee, tahdon aloittaa Englannista. Tunnustamalla Venäjän nykyisen järjestelmän

Lloyd George tahtoi avata brittiläiselle viennille Venäjän markkinat. Hänestä oli itsestään selvää, että sodan kautta täydelliseen rappiointilaan joutunut venäläinen taloudellinen elämä jaksaisi niellä miltä ei rajattomat määrät brittiläisiä teollisuustuotteita ja raaka-aineita. Ei siis tarvinnut muuta kuin aloittaa normaaliset diplomaattiset suhteet Venäjän kanssa, kun brittiläinen teollisuus pääsisi uudelleen kukoistukseen ja sillä olisi selvitettävä työttömyyskysymys. Loppujen lopuksi voisi Englanti löytää onnellisen ratkaisun Venäjän tarvitsemalle luotollekin. Kun tämä Lloyd Georgan ensimmäinen optimismi ei osoittautunutkaan olosuhteita vastaavaksi, keksi hän ajatuksen kutsua koolle kansainvälisen konferenssin Genovaan ja sitä tietä jouduttiin kesällä 1922 n.s. venäläiseen experttikonferenssiin Haagissa. Siellä koko suunnitelma teki muutamassa viikossa tunnetun haaksirikkonsa. Ramsay Mc. Donaldin ensi hallitus lankesi samaan paulaan johon Lloyd Georgekin oli joutunut ja nyt on Ramsay Mc. Donaldin toisella hallituksella probleemi vieläkin pahemmassa muodossa edessään. Tässä on tarpeetonta mainita mitä sanomalehdissä on kirjoitettu venäläisestä dumpingista Englannissa ja mitä Ramsay Mc. Donald itse on saanut aikaisemmin tämän talven kuluessa vastailta arvostelijoille. Keskustelu asiasta ylähuoneessa t. k. 5 päivänä osoittaa millä katheralla voimalla useat lordeista ja piispoista voivat arvostella venäläistä dumpingia ja miten heikosti lordi Ponsonby on kyennyt puolustamaan hallituksen epäröivää politiikkaa.

Lyhyesti sanoen Englannin liberaaliset ja työväenpuolueen johtomiehet ovat tähän saakka nähneet Venäjän vain mahdollisena suurkulluttajana ja ostajana, mutta eivät juuri nimeksikään ensiluokkaisen kieromielisenä uhkaajana Englannin omilla markkinoilla.

Oman laajan lukunsa ansaitsisi Saksan suhtautuminen Venäjän taloudelliseen elämään. Satoihin miljooniin Rmk:aan nousseita tavaraluottoja Venäjälle Saksa on koettanut puolustaa selityksellä, että sotakorvaus raskaine vuotuismaksuineen on suorastaan pakottanut Saksaa yrittämään löytää vientimarkkinoita Venäjältäkin. Toinen puolustelu on ottanut lähtökohdakseen tavattoman suuren työttömyyden Saksassa: ellei Saksan teollisuus olisi vuosittain saanut myydyksi erittäin suuria tavaramääriä Venäjälle, olisi työttömäin lauma tullut vieläkin polttavamaksi tarjoten siten entistä parempia mahdollisuuksia kommunistiselle kiihoitukselle. Mutta nämä selitykset jättävät huomioonottamatta m. m. seuraavat seikat:

Saksalla itsellään ei ole ollut riittäviä pääomia myöntämään näitä huikeita summia venäläiseen tavaraluottoon, vaan sen on täytynyt vastaavasti hankkia lainoja lähinnä Yhdysvalloista. Saksan ulkomainen velkautuminen tästäkin syystä on vaatinut vuotuisesti yhä suurempia summia korkojen maksuihin. Lisäksi ovat saksalaiset yrittäjät konsessioniensä kautta Venäjällä menettäneet enemmän kuin ovat hyötynneet. On hyvin kyseenalaista onko Saksa viimeisten kymmenen vuoden aikana kaupallaan Venäjän kanssa tullut edes omilleen saatikka sitten hyötynyt niin paljon, että se on merkinnyt mainitsemisen arvoista apua sotakorvauksen maksuissa entente-valloille.

Mitä tuohon toiseen väitteeseen tulee, että vienti Venäjälle on ainakin johonkin määrin ollut omansa lieventämään työttömyyttä Saksassa, on se jokseenkin yhtä problemaattinen kuin edellinenkin. Päinvastoin on hyvinkin mahdollista, että Saksan teollisuus olisi eivän samoilla ponnistuksilla löytänyt suunnilleen yhtä edullisia markkinoita muualla maailmassa kuin nyt on tapahtunut Venäjällä. Mainitakseni vain yhden esimerkin, viittaan Kiinaan. Jos kreivi Brockdorff-Rantzau ja hänen apurinsa Moskovassa, sekä sadat saksalaiset yliesikuntaupseerit Kiinan eri armeijoissa olisivat jättäneet tämän maan rauhaan, eivät bolshevikit yksin olisi siellä jaksaneet kymmentä vuotta ylläpitää yhtämittäisiä sisällisiä sotia ja selkkauksia. Mutta Berlinissä

on harrastettu, niinkuin yllä viittasin "Aasian vapauttamista" Englannin ja Ranskan imperialismilta ja siitä jo joutunut auttamattomasti myöskin Saksan oma vienti kärsimään.

Kolmannelle sijalle on tässä luettelossa syytä asettaa Yhdysvallat. Jos vertaa tämän maan ja Venäjän välistä kauppatilastoa ennen maailmansotaa ja tätänykyä, nähdään heti, että Washingtonin kieltäytyminen tunnustamasta neuvosto-hallitusta ei ole vähäskään estänyt kauppasuhteiden monipuolista vilkastumista näiden maiden välillä. Yhdysvaltain hallitus on kerta toisensa jälkeen antanut maansa liikemaailman tietää, ettei se suinkaan ole suopea Venäjälle annettaville luotoille ja että siis yhdysvaltalaiset toiminimet kantakoot yksin vastuun tästä politiikastaan. Mutta vaikka esim. Harriman palasi Kaukaasian kaivosretkeltään "verisin päin", on Yhdysvalloissa aivan viime aikoihin saakka tunnettu mitä monipuolisinta halua jatkaa liikesuhteita Venäjän kanssa.

Kaikkein merkillisintä on, että parina viime vuotena Neuvosto-Venäjän on onnistunut houkutella suuria yhdysvaltalaisia teollisuuspiirejä rakentamaan Venäjälle erittäin suuria erikoistehtaita. Mainitsen tässä suhteessa vain automobiili- ja traktoritehtaat Nishni-Novgorodissa ja rautatehtaat Uralilla. Yhdysvaltain oma maatalous kärsii tavattomasti samaan aikaan kuin itse Henry Ford avustaa Venäjää valmistamaan, ainakin ohjelman mukaisesti, 50.000 traktoria vuodessa käytettäväksi venäläisen maatalouden kohottamiseen. Muutamien vuosien kuluttua pitäisi siis olla entistä enemmän venäläistä viljaa Euroopan markkinoilla tunkemassa pois amerikalaisen viljan.

Ollessani viime kesänä Californiassa, Kanadassa ja New-Yorkissa en voinut olla hämmästyttämättä kuinka vähän Yhdysvalloissa ymmärrettiin venäläistä vaaraa. Kun oman maan kommunistinen liike on niin mitättömän pieni, ei havaita lainkaan mitä merkitsee kommunismin järjestelmällinen levittäminen Kiinaan, Filippiineille, Indokiinaan ja Indiaan. Yhtä vähän näytään välittävän venäläisen dumpingin vaarasta Euroopalle. Kuvaavaa tälle huolettomuudelle on kirje, jonka sain viime syksynä konsuliltamme Bostonissa Mr. J. A. Andersonilta, joka, kuten tietty on syntyperäinen suomalainen ja jolla asianajajana New-Yorkissa on sangen huomattava asema. Kirjeessään viime lokakuun 25 päivästä hän mainitsee m.m.:

"Minun huomiointi on tullut useampia sanomalehtikirjoituksia sen jälkeen kuin Te läksitte täältä, joissa tuodaan esille Teidän esittämä kanta Venäjän teollisuuden ja politiikan suhteen, nimittäin, että Venäjä yrittää saada työttömyvttä myymällä Venäjän tuotteita ala-arvoisesta hinnasta ja käyttääkseen työttömyys-tilannetta kommunismin levittämiseksi."

Kirjeensä jatkossa Mr. Anderson sanoo: "Lukiessani edellämäinittuja sanomalehtikirjoituksia, olen tullut päätökseen että ne ovat aiheutuneet Teidän esitelmistänne".

Niin ei toki ole ollut asianlaita. Päinvastoin on itsestään selvää, että venäläinen dumping on välittömästi omalla vaarallaan herättänyt valvettuneimmat amerikalaiset sanomalehdet näkemään mistä vihdoinkin on kysymys. Mutta jos yleensä Amerikassa vähänkin katsotaisiin pintaa syvemmälle, olisi jo aikoja sitten nähty mitä merkitsee koko maailmalle bolshevismin leviäminen Aasiassa ja mihin tähden venäläinen taloudellinen politiikka Euroopassa. Nyt vihdoinkin Yhdysvaltain ja Kanadan valtiomiehet yhteisesti neuvottelevat siitä miten on vastattava venäläiseen dumpingiin, nyt Mr. Legge on Amerikan maatalousmiesten keskusjärjestön puheenjohtajana korottanut äänensä selittääkseen mitä Amerikan maatalouden tulevaisuudelle ennustaa

venäläinen maataloustuotteiden dumpaus Europassa.

Lopuksi pari sanaa Italiastakin. Samaan aikaan kuin kommunistit pannaan Italiassa pienimmästäkin toiminnan yrityksestä vuoksi lukkojen taakse, tarjoo Mussolini uusimpana ulkopoliittisena ohjelmanaan kaikkea mahdollista tukea Venäjälle. En tahdo tässä yhteydessä toistaa mitä aikaisemmin olen kirjoittanut Rooman ja Moskovan yhteistoiminnasta Kansainliitossa viime marras- ja joulukuulla. Sen sijaan viittaa vain siihen tosiasiaan, että nyttemmin Italiakin myöntää Venäjälle runsasta tavaramuuttoa ja että Italiassa rakennetaan suurisuuntaisen ohjelman mukaisesti Venäjälle uutta ensiluokkaista sotalaivastoa. Ikäänkuin maailmanvallankumoukseen pyrkivät Moskovan johtomiehet eivät koskaan laskisikaan haluavansa käyttää noita samoja sotalaivoja myös Italiaa vastaan, jos vain tilaisuutta ja tarvetta ilmenee!

Jos merkit Ranskan suhteen tulevat pitämään paikkansa, on se ehkä eniten ollut viime vuosina varuillaan Venäjän suhteen ja voi siis suuremmitta keikauksitta politiikassaan suhteellisen hyvin varjeltautua venäläisiltä juonilta.

Ellei aikaisemmin, niin ainakin siirryttäessä käytännöllisesti käsittelemään kysymystä jonkinlaisen europolaisen unionin luomisesta taloudellisella pohjalla, tulee hetki, jolloin törmäävät vastakkain edut kapitalisessa tuotantojärjestelmässä elävän Europan ja kommunistisen Venäjän taloudellisten systeemien välillä. Onko Venäjän ottaminen mukaan tähän uuteen europolaiseen taloudelliseen järjestäytymiseen avaava Europan markkinat entistäkin helpommin venäläiselle dumping-politiikalle, vai onko päinvastoin kapitalistisen Europan yhdyttävä turvaamaan tuotantojärjestelmänsä venäläiseltä tuhoamisyritykseltä, siinä probleemin ydin.

Jos enteistä voi mitään päättää, tulee tämän yhteenotto sanenkin tiukaksi. Muodollisesti kyllä Englannin vapaamieliset ja työväenpuolue koettavat vielä jotenkuten selittää uskollisina vapaakaupan periaatteille, ettei yhdistyvän Europan tule liikaa koettaa alettaa rajoituksia Venäjän viennille. Mutta tuskin kestänee kauan ennenkuin Englannissa yleensä aletaan nykyistä selvemmin käsittää, että kysymyksessä ei ole kaupallinen vapaus taloudellisena probleemina, vaan puhtain politiikka maailmanvallankumouksen taistelukeinona. Samaten voitane odottaa Saksassakin vähitellen päästävän selville siitä, ettei suunnattomilla tavaraluotoilla Venäjän teollisuuden luomiseksi ja maatalouden elvyttämiseksi suinkaan edistetä Saksan omia teollisuusetuja ja helpoteta Saksan maatalouspulaa, vaan päinvastoin autetaan Venäjää tunkemaan polkuhintaan teollisuus- ja maataloustuotteita kaikille Europan markkinoille ja siis Saksaankin. Sen vuoksi pitäisi olla ilmeistä, että kuta enemmän Saksa auttaa Venäjää toteuttamaan 5-vuotissuunnitelmansa, sitä enemmän uhkaa Saksan omaa teollisuutta ja maataloutta venäläinen dumping ja sen mukana tuleva työttömyyden lisääntyminen Saksassa.

Jos näin Europan sivistysmaat valveutuisivat näkemään mitä niiden taloudelliset edut vaativat yhteisesti ja millä keinoilla niiden myös on vastustettava venäläisten yritystä järkyttää niiden koko yhteiskunnallista ja valtiollista rakennetta, silloin ne myös tietäisivät yhteisvoimin vastustaa venäläisen dumpingin kaikkia seurauksia koskevat ne kutakin Europan maata erikseen, tai niitä kaikkia yhteisesti europolaisen taloudellisen unionin puitteissa."

Poliittisten asiain osaston

v.t. A p u l a i s p ä ä l l i k k ö

Euro Järjestö

Tässä esitetyt mielipiteet Venäjän poliittisista
 kineoista suurin piirtein oikeat. Suurvaltaliiton
 suostava ottamaan tod. voikkaita, tai joidenkin
 Venäjä. Meidän ei stupäössä kannata
 sitä jo kireitävalojä yläosa ylläpitää, sillä
 Suomen kauppavälitys on joka tapauksessa Venä-
 jälle mitätön juttu, vaikka se meille olisi ollut ky-
 dynäyt.

Meidän asettama uhittelumme ei myöskään
 millään tavalla vaikuta Venäjän Vallon juttu-
 jia vaan jain vastoin seiti helpottaa sisäisissä
 vaikeuksissaan. Euroopassa kolkonaismudet
 kann vaini olla välttäm. että Venäjä ja heidän
 ja meille tieteenkin, mutta se on suurvaltajan
 alottava. Meidän on kaiken järjen vi-
 messä jupseyttävä meid. kannon puoluseit-
 minä ja siilytettävä kanssa käynnin, sillä
 kukaan ei siitä koskaan epäile että meini-
 timme Venäjän puolelle. Meikkäläisten
 divisioonien käyttämisessä jo tulsoomisessa
 meid. sadon alussa tai edes alkupuolella
 ei olisi mitään järkeä.